

၁၇ မှာ ၀ တီ စာပေ

မင်းသိင်္ခ

မင်းသိင်္ခ

ပီးရောင်အောက်ကစောင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်

မီးတိုင်အောက်က စောင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်

ဖတ်စရာဂျာနယ်အမှတ် (၁) ၄-၁-၂၀၀၅

ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောရဦးမယ်ဗျာ။ ကျုပ်အမေနဲ့ ကျုပ်အဖေက သားသမီးဆိုလို့ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မွေးခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်မှ သွားတာကိုမှ မကြိုက်ပါဘူး။ အိမ်မှာ မြစေချင်လို့ “မောင်အိမ်မြ”လို့ နာမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီနာမည်နဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲဗျ။ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက အိမ်ကို မကပ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ဆယ်တန်းကို ရောက်တဲ့နှစ်မှာ ပဲ ကျုပ်ဟာ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့ နေ့မှာ အိမ်က အပြီးအပိုင် ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုးတဲ့ ၊ မိုက်တဲ့ လူတွေနဲ့ မှ ရွေးပြီး ပေါင်းမိတယ်။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆိုးပေမိုက်ပေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို မရမကလိုက်ရှာပြီး အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြန်တယ်။ ဆန်းတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျို့။ စာကောင်းကောင်း မကျက်ဘဲနဲ့ စာမေးပွဲဖြေခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဟာ ဆယ်တန်း အောင်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ခေတ်မှာ တုန်းက အခုခေတ်လို ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ်ခေါ်လေ့မရှိဘူးဗျ။ တက္ကသိုလ်စရောက်တဲ့ နှစ်မှာ အိုင်အေဂျူနီယာပဲ၊ ပထမနှစ်လို့ မခေါ်ဘူး။ အဲဒီနှစ်မှာ ပဲ ကျုပ်တို့ လမ်း ထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ ချစ်ကြိုးသွယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက ကျောက်မြောင်းဈေးထဲမှာ

အထည်ဆိုင်ဖွင့်တယ်။ သူ့နာမည်က “တင်တင်”တဲ့ ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှတယ်။ မျက်နှာသွယ် တယ်။ သွားကအလွန်ညီတယ်။ လျှာ၊ အာ၊ နှုတ်ခမ်း အလွန်နီတယ်။ အသားအရောင်ကလည်း ဝင်းဝါတယ်။ အသံကလည်း အေးတယ်။ ခြေဆံလက်ဆံသွယ်တယ်။ ဆံပင်က နက်ပြီးရှည်တယ်။ မျက်ဝန်းကျယ်တယ်။ မျက်တောင်၊ မျက်ခုံးလှတယ်။ ဒီလောက်ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ပြောပြရရင်တော်ပါပြီဗျာ။ အတိုချုံးရင်တော့ တင်တင်ဟာ မိန်းမချော တစ်ယောက်ပဲပေါ့။

တင်တင်က မိန်းမချောတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကကော ဘယ်လိုလူစားဖြစ်တယ် ဆိုတာ ပြောပြရဦးမယ်။ အီဖေကိုယ်လည်း ခေသူမှ မဟုတ်ဘဲ။ အရပ်အမောင်းကောင်းတယ်။ ရင်အုပ် ကျယ်တယ်။ အသံဩဇာရှိတယ်။ မျက်နှာကလည်း မိန်းမလျာလိုလှတာ မဟုတ်ဘူး ။ ယောက်ျား ပီပီသသနဲ့ ကြည့်ကောင်းတာ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ထားတယ် ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်နဲ့ ရွယ်တူ မိန်းကလေး တွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ “ကိုအိမ် ... ကိုအိမ်နဲ့ ...”တစ်အိမ်တည်း ဖြစ်နေပြန်တာပေါ့။ အဲဒီထဲမှာ မှ တင်တင်က ချစ်ကံကောင်းသူဆုကြီးကို ပေါက်သွားတာ။ အခုခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ မဟာကံ ထူးရှင်ဆုကြီးပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါများ နှစ်ယောက်သား ကန်တောင်ကြီးစောင်းမှာ ချိန်းတွေ့ကြတာ ရဲတစ် ယောက်က ဘာဘာညာညာထင်ပြီး အရေးယူမလို့ လာသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း မြင်ရော “ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါပေတယ်”ဆိုပြီး ချီးမွမ်းထောပနာပြုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ တင်တင်ကို ကျုပ်ချစ်တာ အပေါ်ယံကြော ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ နှလုံးသားမှာ ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်ပြီး နစ်နစ်နောနော ချစ်ခဲ့တာ ...။

ဒါပေမဲ့လည်း ဗျာ ... အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ဆိုတာ ဘယ်အခါမှ မဖြောင့်ဖြူးဘူးဆိုတဲ့ သီချင်း စာသားအတိုင်း ကျုပ်တို့ ရဲ့ အချစ်ဟာလ

ည်း မဖြောင့်ဖြူးခဲ့ပါဘူး။ တင်တင့်အမေကြီးက ကျုပ်ကို နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူးဗျာ။ “အိမ်မြဆိုတဲ့ အကောင်ကို ငါ့သမီးက မျက်စိကျပြီး လိုက်သွားရင် တော့ ကြွက်သတ်ဆေးကို သက်စေ့သောက်ပြီး သေမယ်” လို့ ကြိမ်းတယ်ဗျ။ အဲဒါက သူ့အမေကြီး ကြိမ်းတာ ... ။ သူ့အဒေါ် ဒေါ်ခင်ရီဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက “ငါတူမ တင်တင်သာ အိမ်မြဆိုတဲ့ အကောင် နောက် လိုက်သွားလို့ ကတော့ ငါ့လျှာကို ငါ့ကိုက်ဖြတ်ပြီး ငုတ်တုတ်သေမယ်”တဲ့ ဗျ။

ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီး စားမြုံ့ပြန်ရတာ စိတ်မချမ်းသာပါဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပဲ စကားကြောဖြတ်လိုက်တော့မယ်။ တင်တင်ဟာ အလွန်သတ္တိနည်းတဲ့ မိန်းကလေးဗျ။ သူ့အမေကြီး ကြွက်သတ်ဆေး၊ သောက်မှာ ကို စိုးတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ဒီဇာတ်လမ်း မှာ အဓိက ဇာတ်ကောင် “တင်တင်”ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ သူ့အမေကြီးရယ်၊ ကျုပ် အိမ်မြရယ်ပေါ့ ဗျာ။

အဲဒီတော့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဖြစ်ဖော်ဖြစ်ဖက် သုံးဦးသာရှိတဲ့ အနက် ကံကွက်ကြား မိုးရွာပြီး ကျွန်တော်မျိုး “ငအိမ်မြ”အပေါ် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ တင်တင်က “ကိုအိမ်မြ ရှင့်ကို တင်တင်မယူနိုင် ဘူး။ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ ...”တဲ့ ။ အိမ်မြဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်လောက်ဆွေးသွားမယ်ဆိုတာ ဒင်းမသိရှာဘူး။ အဆွေးကြီး ဆွေးသွားတယ်ဗျာ။

ကျုပ်က စာရေးဆရာမဟုတ်တော့ ရေးလည်း မရေးပြတတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ တော့ အနှစ်ရှစ် သောင်း ရွာတဲ့ ကမ္ဘာဖျက်မိုးလိုပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မျက်ရည်မိုးတွေ ရွာခဲ့ရတယ်။ အဟုတ်ပါ။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ကျုပ်ဟာ အရက်ပြင်းပြင်းကို ရေမရောဘဲ သောက်တတ်လာ တယ်။ စီးကရက်ကိုဖွာပြီး မီးခိုးတွေကို မှုတ်

ထုတ်တတ်လာတယ်။ ပြောရဦးမယ် အိုအေဂျူနီယာက နေ ဆက်ပြီး ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ ကျောင်းလည်း ထွက်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ လွမ်းမိုး တွေ စွေပြီး မပြေခင်မှာ ပဲ ကျုပ်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်လည်း ပဲ တင်တင်နဲ့ ဝေးအောင်ဆိုပြီး မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးကို လျှော့ဈေးပေါ့ဈေးနဲ့ ရောင်း ပြီး သင်္ဘောသားအဖြစ်နဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ အကြာကြီး နေရတယ်။ ဥပမာပေါ့ဗျာ ... ဒေါက်တင်တဲ့ အခါမျိုးမှာ နေရတာ ပေါ့။ သင်္ဘော ၁ကု မှုဏီ မှာ ပြဿနာတက်တဲ့ အခါမျိုးမှာ လည်း တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီး တစ်မြို့မှာ အကြာကြီးနေရတာ ပေါ့။

အဲဒီလိုနေရတဲ့ အခါမျိုးမှာ အခြားအခြားသင်္ဘောသားတွေကတော့ စိတ်ညစ်ကြတာပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ စိတ်မညစ်ရေးချ မညစ်ဘူး။ အဲဒီမြို့မှာ ရှိတဲ့ ဂျပိုးတေလေတွေနဲ့ ပေါင်းတယ်။ သူခိုး သူဝှက်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့တယ်။ မကောင်းမှုမှန်သမျှ ဖိဖိစီးစီး သင်ယူခဲ့တယ်ဗျာ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် လည်း ပြန်ရောက်ရော ကျုပ်ဟာ လုံးဝအဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူး။ လူကောင်းစာရင်းမှာ လည်း မရှိ တော့ဘူး။ လူဆိုးစာရင်းဝင်သွားပြီပေါ့ဗျာ။

တစ်ခုပြောထားရဦးမယ်။ လူဆိုးဖြစ်သွားတဲ့ အခါမှာ နာမည်က “အိမ်မြဲ”မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ တစ်မျိုးပြောင်းထားပြီ။ ဒုစရိုက်လောကမှာ “စွယ်စုံမောင်မောင်”ရယ်လို့ လူသိများ တယ်ဗျ။ ခါးပိုက် နှိုက်တတ်တယ်ဗျာ။ သူများ အိမ်ပေါ်တက်ခိုးတယ်ဗျာ။ အဖော်ကောင်းရင် ဓားပြတိုက်တယ်ဗျာ။ ကလေးကို ခမည်းပေးထားတဲ့ နားဆွဲကလေးကို ဖြတ်ယူတဲ့ အမှုမျိုးကနေ သိန်းပေါင်းများ စွာ ရလိုက်တဲ့ ဓားပြမှုကြီး

အထိ ကျုပ်ဟာ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးပြီ။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျို့။ ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲလုပ်တဲ့ လူတွေ ရဲကဖမ်းမိတဲ့ အခါ ရဲက မရမက စစ် တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ စွယ်စုံမောင်မောင်ဆိုတဲ့ လူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မဖော်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲက ကျုပ်ကိုမျက်ခြည်ပြတ်နေတယ်။ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လွဲနေ တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ထောင်နန်းမစံရသေးတာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ် ကျက်စားခဲ့တာက ရန်ကုန်မြို့ မပါဘူး။ နယ်မြို့တွေမှာ ကျက်စားခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ဆောင်းအဝင်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ တင်တင့်ကို အရမ်းသတိရတယ်။ သတိရမယ့်သာ ရတာပါဗျာ။ တင်တင်ဟာ ကျုပ်နဲ့ တန်းဖြုတ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူ့အမေသဘောကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ယူလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ မမြဲပါဘူး။ ဆီးချိုရောဂါနဲ့ အဲဒီယောက်ျားဟာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားရှာတယ်။ ကြေးချင်းတိုက်ပြီး ပြောတာတော့ မဟုတ် ပါဘူး။ တင်တင်က တစ်ခုလပ်မနေဘဲ။ ငအိမ်မြဲဆိုတဲ့ ကျုပ်ကတော့ “မ”ဆိုလို့ ယင်မတောင် မသန်းဖူးသေးတဲ့ လူပျိုအစစ်ဗျ ... ဟေဟေ့ ...။

ပြောလက်စနဲ့ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ဆောင်းဝင်လာတဲ့ အခါမှာ တင်တင့်ကို ဘာလို့ သတိရတာ လဲဆိုတော့ သူနဲ့ ကျုပ် ချစ်သူဖြစ်ကြရတာ အဲဒီဆောင်းရာသီပဲဗျ။ ကျုပ်ကသူ့ကို သဇင်ပန်းကလေး လက်ဆောင်ပေးဖူးတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ပြောရဦးမယ်။ သဇင်ပန်းလို့ အများခေါ်နေကြတဲ့ ပန်းဟာ ရှေးအခါက သန့်စင်ပန်းလို့ တောင် ခေါ်တယ်တဲ့ဗျ။ နှင်းတွေ လှိုင်လှိုင်ကျတဲ့ အခါမှ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်တဲ့ ပန်းမျိုးဗျ။ ကဲဗျာ ... သည် ဆောင်းဟေမန်ဆိုတဲ့ သီချင်း ခင်ဗျားတို့ လည်း ရပါတ

ယ်။ ကျုပ် ကတော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ရှမ်းပြည်နယ်ကို ယူဆောင်ဆက်သွင်းဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကလေးနားက အတော့်ကို နွဲ့နွဲ့လေး ဆိုရတာဗျ။ ဟဲ ... ဟဲ ... သူခိုးဓားပြဆိုလို့ အထင်မသေးနဲ့ နော်၊ အနုပညာဘက်ကလည်း သိပ်ပြီး မဆိုးလှဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ ခေတ်က တယောဆရာကြီးတွေဆိုမှာ လက်ကျလက်န မီအောင်သင်ထားတဲ့ တယောသမား ဗျ။ တင်တင်တို့ အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး အိပ်တဲ့ အခါမှာ သည် ဆောင်းဟေမာန်သီချင်းကို တယောနဲ့ ထိုးခဲ့တာပေါ့ဗျ။ ထိုးရုံတင် မဟုတ်ဘူး ဗျို့။ ကျုပ်ရဲ့ အသံဝါကြီးနဲ့ သည် ဆောင်းဟေမာန်ခါ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို ငိုသံပါကြီးနဲ့ ဆိုခဲ့တာပေါ့ဗျ။

တိုတိုပြောမယ်ဗျ။ သိပ်ပြီး သတိရလာတော့ တင်တင်တို့ အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းရှိတယ်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာပြီးတော့ တင်တင်ဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ အောက်ကျခံပြီး ဆက်လိုက်တာပေါ့ဗျ။ တစ်ခါလောက်တော့ တွေ့ပါရစေလို့ တောင်းပန်ရတယ်။ ကျွန်တော့်အသည်း နှလုံးကို တင်တင်ခြေထောက်အောက်ကို ထိုးထည့်ပြီး အသနားခံခဲ့ရတာပါ။

အဲဒီတော့ တင်တင်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီးစကားပြောတယ်။ ကိုအိမ်တဲ့ ... ဘယ်တော့တွေ့ ရမှာ လဲ၊ ဘယ်နားမှာ တွေ့ရမှာ လဲတဲ့ ...။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး လဲမသွားအောင် မနည်းကို ထိန်းထားရတယ်။ ပြီးတော့ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ “အခုလာမယ့် ဒီဇင်ဘာလ (၂၅)ရက်၊ မနားနဲ့ နော်။ အဲဒီနေ့ဟာ ခရစ္စမတ်နေ့ ည(၈)နာရီ၊ မင်္ဂလာဒုံ ခရေပင်လမ်းခွဲ လမ်းဆုံနားက မီးတိုင် အောက်မှာ စောင့်နေမယ်၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ လာပြီးတွေ့စေချင်တယ်”လို့ လည်း အသနားခံလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်းက မန္တလေးကနေ ဆက်လိုက်တာ။ ဆက်တဲ့ နေ့က ဒီဇင်ဘာလ (၂၀)ရက်နေ့။ ကျုပ်က ရန်ကုန်ကို ရထားနဲ့ ဆင်း

လာခဲ့တယ်။ (၂၁)ရက်နေ့မှာ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာ ခဲ့တယ်။ (၂၅)ရက် ခရစ္စမတ်နေ့ ည(၈)နာရီမှာ တော့ ကျုပ်ဟာ မင်္ဂလာဒုံ ခရေပင်လမ်းခွဲက ဓာတ်မီး တိုင်အောက်ကို ရောက်နေပြီဆိုတာ အသေအချာပေါ့ဗျာ။

ပြီးတော့ ကျုပ်ကအသည်းနှင့်အောင်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ချစ်သူ တင် တင်နဲ့ တွေ့ရဖို့ ကလည်း မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ဘယ်လောက်အူမြူးနေမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြ ပေတော့ဗျို့ ... ဟေ ... ဟေ့ ...။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် ဒီဇင်ဘာလ(၂၅)ရက်နေ့ ခရစ္စမတ်ည (၈)နာရီတွင် မင်္ဂလာဒုံခရေပင်လမ်းခွဲနဲ့ အနီးဆုံး လူသွားလမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ ဓာတ်မီးတိုင် အောက်၌ ဘောင်းဘီ၊ ကုတ်အင်္ကျီတို့ ကို ဝတ်ဆင်လျက် သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသော အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်သည် ဓာတ်တိုင်ကို မီလျက် ရပ်နေသည် ကို တွေ့ရ မည် ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် သူ၏ အနီးမှ ဖြတ်သွားသော မော်တော်ကားများ ပေါ်သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ လှမ်း၍ ကြည့်ရှုနေ၏။ ထို့အတူ အနီးမှ ဖြတ်သွားသူများကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ (၈)နာရီ ထိုးပြီးသောအခါ၌ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ဦးသည် ကြိမ်ခြင်းကလေးကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် အခြားသော လက်တစ်ဖက်တွင် ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးကို ဆွဲကာ သူ၏ အနီးသို့ ရောက် လာပြီးလျှင် လိပ်စာပါသော စာအိတ်ကလေးကို ထိုးပြလျက် -

“တောကလာတာပါရှင် ...၊ အဲဒီလိပ်စာကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ ...” ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုသူလည်း ထိုလိပ်စာကိုကြည့်ပြီးလျှင် စိတ်ထဲ၌ ထိုမိန်းမအား သံသယဖြစ်ကာ ကြည့်ရှုလိုက် လေ၏။ ထိုသူသည် တစ်ခါ

က သူ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသော တင်တင်ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ဦးကို စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခု သူ၏ ရှေ့မှောက်တွင် လာရောက်မေးမြန်းနေသော မိန်းမမှာ တင်တင် မဟုတ်ကြောင်းသိနေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တင်တင်သည် လှ၏။ ထိုမိန်းမသည် မလှပေ။

“ခင်ဗျားမေးတဲ့ လိပ်စာက ဒီဘက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဟိုဘက်ကို ပြန်သွားရမယ်၊ ကန်တော် မင် ဈေးဘက်ကနေ သွားရမယ် ...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမလည်း ကလေးမလေးကို လက်ဆွဲလျက် ခရေပင်လမ်းခွဲရှိ တစ်ဖက်သော ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကူးသွားလေ၏။ အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လျှင် ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်စုကို တွေ့ရလေ၏။ သူသည် ထိုရဲများ ဆီသို့သွား ကာ -

“ဒီမှာ ရှင့် ... ဒီမှာ ... သိပ်ကို အရေးကြီးပါတယ်။ ရဲတပ်ဖွဲ့က အလိုရှိနေတဲ့ လူဆိုးဝရမ်းပြေး စွယ်စုံမောင်မောင်ဆိုတာ ရှင်တို့ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယာဉ်ထိန်းရဲ တစ်စုလည်း မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမက ...

“အဲဒါ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး ... ၊ ဟောဟိုဓာတ်တိုင်အောက်မှာ ဆေးလိပ်သောက်နေတဲ့ ဦးထုပ်နဲ့ လူပါပဲ ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ယာဉ်ထိန်းရဲများ လည်း စခန်းကို တယ်လီဖုန်းဆက်သူဆက်၊ ထိုသူအနီးသို့ မယောင်မလည် ကပ်သူက ကပ်ကြပြီးလျှင် ထိုသူအား ဝိုင်းဝန်းဖန်းဆီးလိုက်ကြ လေ၏။ ထိုသူသည် အဖမ်းခံရသော အခါ၌ -

“ကျွန်တော် ဂါတ်ကိုလိုက်ဆိုရင်လည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ် ... မပြောပါဘူး ...၊ ခဏလေးတော့ ဆက်ပြီး စောင့်ပါရစေဗျာ ...၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ဆက်ပြီး စောင့်ပါရစေ

ဗျာ ...၊ သူလာဖြစ်အောင် လာမှာ ပါ ...”ဟု ဆို့နှစ်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ အမှန်စင်စစ် သူ့အား စာအိတ်ပေါ်မှ လိပ်စာကို ပြ၍ လာမေးသော မိန်းမမှာ သူ၏ ချစ်သူ တင်တင် ဖြစ်၏။ တင်တင်သည် အိမ်မြဲ၏ သတင်းကို အစဉ်သဖြင့် နားစွင့်နေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်မြဲသည် ဓားပြကြီး ဖြစ်သွားပြီ ...၊ နာမည်မှာ လည်း အိမ်မြဲမဟုတ်တော့၊ စွယ်စုံမောင်မောင် ဟူသော နာမည်ရထားကြောင်းကိုလည်း သိပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တင်တင်သည် သူ၏ ချစ်သူကို ဒုစရိုက်လောကတွင် ဆက်၍ ကျင်လည်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ ဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့ သူကိုယ်တိုင် ဆွဲသွင်းလို၏။ ပြီးလျှင် အပြစ်ရှိက အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံစေလို၏။ အပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီး လူကောင်း ပကတိဖြစ်သွားမှ မောင်အိမ်မြဲနှင့် တင်တင်တို့ ပေါင်းကြလေသတည်းဟု အဆုံးသတ်လို၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုသို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အိမ်မြဲမှာ လည်း ချစ်သူတင်တင်ကို လှတုန်းပတုန်း အရွယ်တွင်သာ တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် တင်တင်မှန်း မသိရှာခဲ့သော၊ ဤသို့ဖြင့် အချစ်ကြီးချစ်တတ်သော အိမ်မြဲသည် အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသော အခါ၌ -

“ရက်စက်လှချေလား တင်တင်ရယ် ...၊ ငါမင်းကို စောင့်နေခဲ့ပါတယ်၊ မင်း ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူးကွယ်”

“မင်း ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူးကွယ် ...”

“မင်း ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူးကွယ် ...”

“မင်း ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူးကွယ် ...” ဟု ရေရွတ်ရင်း ရူးသွပ်သွားရှာလေတော့သတည်း။

မင်းသိင်္ခ

ဖတ်စရာဥာနယ်အမှတ်(၁) ၄-၁-၂၀၀၅

*

မင်းသိမ်

ပြန်ပေးလုပ်ခဲ့တဲ့ကျွန်တော်

ပြန်ပေးလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်

ဖတ်စရာဂျာနယ်အမှတ်(၂) ၁၁-၁-၂၀၀၅

ဖတ်စရာဂျာနယ် အမှတ်(၃) ၁၈-၁-၂၀၀၅

ဒီလိုပါဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ရဲ့ အသက်ဟာ ၂၀ ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖိုးထောင်ဟာလည်း ကျုပ်ထက်ကြီးရင် (၆)လ ပေါ့ဗျာ။ ရွယ်တူတွေပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ။ ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ် ။ ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖိုးထောင်ဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသားရူး ရူးနေတာ။

သူ့အကြောင်းပြောရသလို ကျုပ်အကြောင်းလည်း ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ကလည်း စာရေး ဆရာရူး ရူးနေတာ။ စာရေးဆရာဆိုတာ ခေါင်းစုတ်ဖွားနဲ့ ဆံပင် ဘယ်တော့မှ မဖြီးဘူးဆိုတာ ကြားဖူးတာနဲ့ ကျုပ်ကလည်း ဆံပင်ကို စုတ်ဖွားထားတယ်။ ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန်တပ်လေ့ရှိတယ် လို့ ကြားဖူးတာနဲ့ ကျုပ်လည်း မျက်စိမမှန်ပါဘဲလျက် ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန် တပ်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်ကတော့ ပါဝါတော့ မပါဘူး။ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်လေ့ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတာနဲ့ အပေါင်ဆုံးဆိုင်က ဝယ်ထားတဲ့ သက္ကလပ်တိုက်ပုံကို မချွတ်တော့ဘူး။ အဲဒီတိုက်ပုံကလည်း ကျုပ်နဲ့ မတော်ဘူး။ ဖားဖားကြီး ဖြစ်နေတယ်။

ကျုပ်က အဲဒီလို အရူးထနေသလို ဖိုးထောင်ကလည်း ဇာတ်လိုက်ရူး ရူးနေတယ်။ သူက အဲဒီ ခေတ်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ဖိုက်တင်မင်းသား ရွှေဘကို အလွန်သဘောကျတယ်။ သူ့တစ်အိမ်လုံးမှာ ကာထားတဲ့ ဝါးထရံ

မှာ ရွှေဘုံတွေချည်း ကပ်ထားတယ်။ သူ့အမေ အကြော်သည် ဒေါ်ဘုတ် လုံးက သူ့သား အဲဒီလို ရွှေဘုံတွေ လျှောက်ပြီးကပ်ထားတာကို အလွန် ပဲ ကျေနပ်နေတယ်။

“ဆောင်းတွင်းမှာ ထရံပေါက်ကနေ လေတိုးရင် သိပ်ပြီးချမ်းတာ။ ငါ့ သားဖိုးထောင် အခုလို ဘိုင်စကုပ်ကြော်ငြာတွေ လျှောက်ပြီးကပ်ထား တော့ လေမတိုးတော့ဘူး”လို့ ကြံဖန်ပြီး ချီးမွမ်းရှာ တယ်။

ဖိုးထောင်ဟာ ဆံပင်အရှည်ထားတယ်။ သူ့ရဲ့ ပုခုံးပေါ်ရောက်နေပြီ။ လူကလည်း အလွန်အရပ် ပုတာဆိုတော့ အတော့်ကို ကြည့်ရဆိုးပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအမြဲဝတ်တယ်။ ဖိနပ်ကလည်း လည်ရှည်သား ရေဖိနပ်ကို စီးလေ့ရှိတယ်။ လည်ပင်းမှာ လည်း ပုဝါပြောက်တစ်ထည် ကို အမြဲချည် ထားတယ်။ ခါးမှာ တော့ သားရေအိတ်နဲ့ ဓားမြှောင်တစ် လက်ကို ချိတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင် က ကျွမ်းထိုး အမြဲကျင့်တယ်။ ထားကြပါတော့လေ။ ကျုပ်က သူ့ကို-

“မင်းဟာ တကယ့်ကို ဖိုက်တင်မင်းသားဖြစ်မှာ ကွ”လို့ အားပေးတယ်။ သူကလည်း ကျုပ်ကို -

“ဟေ့ အောင်ထွန်း၊ မင်းကလည်း တကယ့်ကို စာရေးဆရာကြီးဖြစ်မှာ ကွ။ ငါ ဖိုက်တင် မင်းသားဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ မင်း ရဲ့ ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ကွ။ ငါကတော့ မင်းရေးတဲ့ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ် လိုက်ပေါ့ကွာ”လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ တကယ်ပြောရရင် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အခြောက် တိုက် ကြောင်နေကြတဲ့ ငကြောင်နှစ်ကောင်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် လမ်းထိပ်ကွမ်းယာဆိုင်က မာမွတ်ကြီးက ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို “ဒိုးပတ်ကုလား”လို့ ခေါ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “အရူး နှစ်ယောက်ပေါ့”ပေါ့ဗျာ။

ဖိုးထောင်ရဲ့ အမေက မုဆိုးမဖြစ်သလို ကျုပ်အမေကလည်း မုဆိုးမပါပဲ။ ဖိုးထောင်ရဲ့ အမေက အကြော်စုံရောင်းတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အမေက ကုန်စိမ်းရောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တခြား ကလေးတွေလို ကျောင်းလည်း မနေကြတော့ဘူး။ စေတနာထားပြီး ကျုပ်တို့ ကို တစ်စုံတစ်ယောက် က ကျောင်းလေးဘာလေး တက်ပါလားလို့ လာပြောတဲ့ အခါ ကျုပ်တို့ ဟာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြန်မပြောဘူး။ “ကိုလိုနီပညာရေး အလိုမရှိ”လို့ ထပြီး အော်လေ့ရှိတယ်။ ရှေ့လည်း ဆက်ပြီးမပြောတတ်လို့ မပြောတော့ပါဘူး။

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဆင်းရဲတဲ့ မုဆိုးမသားတွေ ဖြစ်ကြလေတော့ မသုံးနိုင် မစွဲနိုင် ကြပါဘူး။ အတော့်ကိုပဲ ကျပ်တည်းပါတယ်။ မိခင်ကြီးတွေ ဈေးမရောင်းနိုင်တဲ့ နေ့မှာ ငတ်ကြတော့ တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ မိခင်ကြီးကို ဘယ်နေရာမှာ မှ မကူညီပါဘူး။ ဆင်းရဲတာကို ကြည့်ပြီး ညည်းတွားလေ့ရှိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ စကားဆယ်ခွန်းမှာ ခုနှစ်ခွန်းဟာ “ဘဝ”ဆိုတဲ့ စကားလုံးဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့ သုံးခွန်းဟာ “လူတန်းစား”ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဖိုးထောင်ပြောတဲ့ စကားတွေမှာ လည်း “စတန့်”ဆိုတဲ့ စကားဟာ အတော်များများ နေရာယူထားပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား မလွှဲကုန်းဘူတာနားက ချောင်းကူးတံတားလေး ပေါ်ထိုင်ပြီး အခုလိုဆင်းရဲကျပ်တည်းနေတဲ့ အဖြစ်ကနေ ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ရှာမလဲလို့ စဉ်းစားကြ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဖိုးထောင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘာမှ ပြန်မလုပ်နိုင်တဲ့ ကလေးအရွယ် သူဌေးသားလေးတစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ အကြံပေးပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျုပ်က-

ပြီးတော့ ဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေထဲက ပြန်ပေးဆွဲနည်းကို
ဖိုးထောင်ကို ပြောပြလိုက် သေးတယ်။ အဲဒီတော့ ဖိုးထောင်က-

“အခု မင်းပြောတဲ့ အကွက်တိုင်းသာ ဆွဲလို့ ကတော့ စုံထောက်ကြီး
ဦးစံရှားကိုယ်တိုင်လိုက် တောင် ဒီအမှုက ပေါ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကွ”လို့
ပြောပါတယ်။

ဖိုးထောင်ဆိုတဲ့ အကောင်က စတန့်မင်းသားမဖြစ်ပေမယ့် စတန့်ဇာ
တ်ကားတွေကိုရိုက်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေကိုတော့ နေ့တိုင်းသွားလေ့ရှိတယ်။
တကယ့်မင်းသားက အဲဒီကုမ္ပဏီကို နေ့တိုင်း မရောက်ဘူး။ ဖိုးထောင်
ကတော့ နေ့တိုင်းရောက်တယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေက သူ့ရဲ့ ပု
ကွကွ နိုင်ပုံကို အကြောင်းပြုပြီး-

“တို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဇာတ်လိုက် ရွှေဘပြီးရင်တော့ မင်းအလှည့်ပါပဲ၊ မင်း
ကတော့ ရွှေကွပေါ့ကွာ” လို့ နောက်ပြောင်ကြတယ်။ ဖိုးထောင်က စိတ်
မဆိုးပါဘူး။

ရွှေကွပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှေကုန်းပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတာက စတန့်မင်း
သားဖြစ်ဖို့ ပဲ။ အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ စာရေးတွေ၊ စာရေးမတွေ
က ဖိုးထောင်ကို သူတို့ ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လက်ဖက်ရည် ဝ
ယ်ခိုင်းတဲ့ လူက ဝယ်ခိုင်း၊ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ခိုင်းတဲ့ လူက ဝယ်ခိုင်းနဲ့
ပေါ့။ ဖိုးထောင် ကလည်း အဲဒီလို အခိုင်းခံနေရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူနေတ
ယ်။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ သူ မရှိရင် မဖြစ်ဘူးတဲ့ ။ သူ မင်းသားဖြစ်လာတဲ့ အခါ
မှာ မိုးကျရွှေကိုယ် မင်းသား မဟုတ်ဘူး တဲ့ ။ အောက်ခြေကတက်လာ
တဲ့ အောက်ခြေခိုင်တဲ့ မင်းသားဖြစ်မှာ တဲ့ ။ ဒါကြောင့် ပဲ အဲဒီကုမ္ပဏီမှ
ထမ်းစရာပိုးစရာရှိရင် သူပဲ ထမ်းပိုးရတယ်။

အဲဒီရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီရဲ့ နာမည်က “ဒီဖိုး”ရယ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီ

ပိုင်ရှင်ကြီးက မုဆိုးဖို လူရိုးကြီးပါ။ သူက ဘုရားတရားလည်း အလွန်ကြည်ညိုပါတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ခါ သူ့ရဲ့ မွေးနေ့ ကြိုတိုင်း မြတ်စွာဘုရားကို ဓာတ်ကြီးလေးပါး ကပ်လေ့ရှိပါတယ်။ စကားပြောရင်လည်း ဓာတ်လေး ပါး မပါရင် စကားမပြောတတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက သူ့ကို ဓာတ်လေးပါးဆိုတော့ “ဒီဖိုး”လို့ သူ့ကွယ်ရာမှာ ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။ သူကလည်း ကုမ္ပဏီရဲ့ နာမည်ကို “ဒီဖိုး”လို့ ပဲ ပေးထားပါတယ်။ သူ့ကုမ္ပဏီက ရိုက်တဲ့ ကားတိုင်းမှာ သူ့အိမ်က ဘုရားစင်ကို အရင်ရိုက်ပြပါတယ်။ အဲဒီလိုရိုက်ပြီးရင် ဘုရားစင်မှာ ကပ်လှူပူဇော်ထားတဲ့ ဆွမ်းပွဲ(၂၀)ပွဲ (မြေဓာတ်နှစ်ဆယ်)၊ သောက်တော်ရေ (၁၂)ခွက် (ရေဓာတ်ဆယ့်နှစ်ပါး) ဖယောင်းတိုင်(၄)တိုင် (မီးဓာတ်လေးပါး)၊ ယပ် (၆)လက်(လေဓာတ်ခြောက်ပါး)ကို အကြာကြီး ရိုက်ပြပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဒီဖိုး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီဆိုတဲ့ တံဆိပ်ကြီးကို ရိုက်ပြပါတယ်။ အဲဒါပြီးတော့မှ ဇာတ်လမ်းစပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ စတန့်မင်းသားပေါင်းစုံနဲ့ ဖိုက်တင်ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာ ကို ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေဟာ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးစတဲ့ မြို့တွေမှာ လူကြိုက်များ တယ် လို့ မဆိုနိုင်ပေမယ့် နယ်ဘက်ရုံတွေမှာ တော့ ရုံပြည့်ပြီဆိုတဲ့ စာတမ်း ချိတ်ရလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးဒီဖိုးကြီးဟာ အတော့်ကို ချမ်းသာနေပြီပေါ့။

ဖိုးထောင်နဲ့ ကျပ်ရဲ့ အကြံကတော့ အဲဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးဒီဖိုးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေး လေး “ဆန်နီဖိုး”ဆိုတဲ့ ငတိလေးကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ပါပဲ။

ဖိုးထောင်နဲ့ ကျပ်ဟာ အဲဒီကိစ္စအတွက် အကွက်ချရတော့တာပေါ့

လေ။ ဖိုးထောင်က ဆန်နီဖိုး ကို ချောပြီး ထုတ်လာမယ်။ ကျုပ်က တက္က
စီကားငှားပြီး ဆက်ပြီးသယ်လာမယ်။ ပြီးတော့ မလွှဲကုန်း ဘူတာနား အ
ရောက်မှာ နောက်သလိုလို ကစားသလိုလိုနဲ့ ငတိလေးမျက်နှာကို အဝ
တ်စည်းလိုက် မယ်။ ပြီးတော့မှ တွဲဟောင်းတွေထားတဲ့ ဘက်ကို
ခေါ်သွားပြီး တွဲတစ်တွဲထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်မယ်။

တကယ်လုပ်တော့လည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဖိုးထောင်က ဆန်နီဖိုး
လေးကို -

“ငါနဲ့ လိုက်မလား၊ ကန်တော်ကြီးကျရင် သူခိုးပုလိပ်လုပ်တမ်း က
စားမယ်ကွာ။ ငါက ပုလိပ် လုပ်မယ်၊ မင်းကသူခိုးလုပ်”လို့ ပြောတဲ့ အခါ
မှာ ဆန်နီဖိုးက

“သူခိုး မလုပ်ချင်ဘူး၊ အဖေက မခိုးရဘူးတဲ့ ၊ လူဆိုတာ လေးပါးသီ
လ လုံရမယ်တဲ့ ”လို့ ပြန်ပြီးပြောတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဖိုးထောင်က

“ဘယ်ကလာ လေးပါးရမှာ လဲ၊ ငါးပါးပါ”လို့ ပြောတဲ့ အခါမှာ ဆန်နီ
ဖိုးလေးက -

“ဦးဖိုးထောင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေက လေးပါး
အပြင် ကာမေသုမိစ္ဆာ ဆိုတာ ပြောသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
တော့ ပြောမပြဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က လေးပါး လို့ ပြောတာ။ အဲဒီ
တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကန်တောင်ကြီးကို လိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူခိုးပုလိပ် မက
စားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ ကစားတာက သိမ်အင်ပုလိစ်လို့ က
စားတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ကစားမယ်၊ ပြီးတော့ ဂိုင်းဖောက်ကစားနည်းလ
ည်း ရှိသေးတယ်၊ “ဂိုင်းဖောက်”ဆိုတာ လူဆိုးရဲ့ နာမည်၊ သူက မြင်းတ
စ်ကောင်နဲ့ မြို့ကိုတက် လာပြီး မြို့စောင့်တပ်တွေနဲ့ ဖိုက်တင်လုပ်တာ။
အဲဒီတော့ အဲဒီကစားနည်းအတွက် မြင်းလိုတယ်၊ မြင်းကတော့ ဦးဖိုး

ထောင်လုပ်ရမယ်။ မြင်းလုပ်တဲ့ အခါမှာ မတ်တပ်ရပ်ထားလို့ မရဘူး။ လေးဘက်ထောက်ထားရမယ်။ ကျွန်တော်က ခွပြီးစီးမယ်။ ကျွန်တော်က ဂိုင်းဖောက်လေ”လို့ ဆန်နီဖိုးလေးက ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဖိုးထောင်က

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုဂိုင်းဖောက်ရယ်။ ခင်ဗျားလာမယ့်မြို့နဲ့ ခင်ဗျားတိုက်မယ့် ခံတပ်မြို့နဲ့ က ဘယ်နှမိုင်ဝေးသလဲ”လို့ မေးလိုက်တော့ မကောင်းဆိုးဝါးလေးက -

“မိုင်(၉၀)ဝေးတယ်”လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဖိုးထောင်က

“အလိုလေး မင်းက ငါ့ကျောပေါ်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ စီးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုဂိုင်းဖောက်ရယ်။ နာရီလေးနည်းနည်း လျှော့ပါဦး”လို့ တောင်းပန်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ငတိ လေးက

“ဟင့်အင်း လျှော့လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီကို အမြဲလာနေတဲ့ ဒါရိုက်တာအဘိုးကြီး က ခဏခဏပြောဖူးတယ်၊ “ဂျပန်လုပ် တရုတ်နဲ့ တူရမယ်”တဲ့ လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါမှာ ဖိုးထောင်က “မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုဂိုင်းဖောက်ကလေးရယ်။ သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်နဲ့ တူရမယ်လို့ ပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”လို့ ပြန်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

တိုတိုပဲ ပြောကြပါစို့ရဲ့ ။ အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးလေးကို မလိမ့်တစ်ပါတ်နဲ့ ပြန်ပေးဆွဲလာခဲ့ပြီး မလွှဲကုန်းဘူတာမှာ ရပ်ထားတဲ့ တွဲပျက်တွေထဲက တွဲတစ်တွဲကို ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ထမင်းစား ချိန်ရောက်တော့ အဲဒီရပ်ကွက်မှာ ရှိတဲ့ ခွေးနီဆိုင်က ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ထမင်းသုံးထုပ် သွားဝယ် တယ်။ အဲဒီမှာ ထမင်းနဲ့ အခေါက်ကင်ထည့်ထားတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ဖိုးထောင်က စားပြီးသွားပြီ။ ငတိလေးက ထမင်းထုပ်ကို ဖြည်ပြီးမစားဘူး။

“လူဆိုတာ ဖက်နဲ့ မစားရဘူးတဲ့ ။ ပန်းကန်နဲ့ စားရမယ်တဲ့ ။ ဖက်နဲ့ စားရင် “ဖက်ခွက်စား” ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ကျွန်တော့်အဖေက ပြောဖူးတယ်”လို့ အကျပ်ကိုင်တာနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အဲဒီ ရပ်ကွက်မှာ ရှိတဲ့ တရုတ်စိန်အောင်မင်းရဲ့ ဆိုင်ကိုသွားပြီး သံကြွေရည်သုတ် ဇလုံကလေးကို ငါးမတ်နဲ့ ဝယ်ခဲ့ပြီး ထည့်ကျွေးရတယ်။ အဲဒီတော့မှ ငတိလေးက ပွဲတော်တည်တော့တယ်။

ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ အတော့်ကိုပဲ ချမ်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် တွဲဘေးမှာ မီးဖိုပြီး သုံးယောက်သား မီးလှုံကြတယ်။ အိပ်ခါနီးအချိန်ရောက်တော့ မကောင်းဆိုးဝါးလေးက-

ဒီအတိုင်း အအိပ်မခိုင်းနဲ့ နော်။ အိပ်ခါနီးမှာ ဘက်တီးတစ်ခါတိုက်ရဦးမယ်”လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဖိုးထောင်က-

“ဘာလဲကွ ဘက်တီးဆိုတာ”လို့ မေးတဲ့ အခါ

“ဘာရမှာ လဲ ဦးဖိုးထောင်ရယ်၊ ဘက်တီးဆိုတာ အိပ်ရာထဲရောက်မှ သောက်တဲ့ လက်ဖက် ရည်ပေါ့။ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်းသောက်နေကျ”လို့ ကောင်လေးက ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်က

“ဘက်တီးတော့ မရဘူး၊ လက်သီးပဲ ရမယ်”လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ ငှက်ဆိုးကလေးက “လက်သီးဆိုရင် ဒီက မီးစလာမယ်”ဆိုပြီး မီးပုံထဲက ထင်းစတစ်စကိုယူပြီး ကျုပ်ရဲ့ မျက်နှာကိုထိုး လိုက်ပါလေရော။ ကျုပ်ရဲ့ ပါးမှာ မီးလောင်ဖုကြီး ထသွားတယ်။

ကျုပ်ကလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကောင်လေးရဲ့ တင်ပါးကို နှစ်ချက်သုံးချက် ရိုက်လိုက် တယ်။ အဲဒီတော့ ကောင်လေးက

“ရိုက်ထား ရိုက်ထား၊ မနက်ကျရင် ဂိုင်းဖောက်လာမယ်။ သေနတ်နဲ့

ပစ်မယ်၊ ခါးပတ်နဲ့ ရိုက်မယ်၊ သေဖို့ သာ ပြင်ထား”လို့ ကြိမ်းတယ်။
ကောင်လေး အိပ်သွားတဲ့ အခါမှာ ဖိုးထောင်နဲ့ ကျုပ်ဟာ တိုင်ပင်ကြရ
တော့တယ်။ ကျုပ်က ဖိုးထောင်ကို

“မနက်ကျရင် သူ့အဖေဆီက ငွေတောင်းတဲ့ စာ ပို့ကွာ။ ငွေနှစ်သိန်း
ကို ဘယ်နေရာမှာ လာ ထားရမယ်လို့ ရေးကွာ။ ငွေနှစ်သိန်းရရင်
လူကြီးမင်းရဲ့ ကလေးကို ခြံအထိ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ပြန်ပို့ပါမယ်၊
အဲဒီလိုမလုပ်ဘဲ ရဲဘက်ကိုတိုင်ကြားမယ် ဆိုရင်တော့ လူကြီးမင်းရဲ့ က
လေးဟာ သေပွဲ ဝင်ပြီမှတ်ပေတော့လို့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ကွာ”လို့ ပြော
တဲ့ အခါ ဖိုးထောင်က

“စာမှာ တော့ အဲဒီလိုရေးမှာ ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်သေမှာ က
တို့ နှစ်ယောက်ကွ။ ဒီကောင် လေးက တို့ ကို နှိပ်စက်လိမ့်မယ်။ အခု
တောင် မင်းပါးပေါ်က ဒဏ်ရာကြီးက နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး ”လို့
ပြောပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ စာတစ်စောင်ရေးလိုက်တယ်။

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

လေးစားအပ်သော သူဌေးကြီး ဦးဒီဖိုးခင်ဗျား ...

လူကြီးမင်းရဲ့ ဩရဿမည်သော၊ ရင်၌ ဖြစ်သော သားရတနာ ဆန်
နီဖိုးကို ကျွန်တော်များ အမျိုးကောင်းသား ပြန်ပေးတစ်စုက ပြန်ပေးဆွဲ
ထားပါတယ် ...၊ လူကြီးမင်းထံမှ ငွေနှစ်သိန်းလက်ခံ ရရှိလျှင် ဆန်နီဖိုး
ကို ခြံအရောက် ... ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ ဘေးမသီရန်
မခစေဘဲ ပြန်လည်ပို့ပေးပါမယ်၊ လူကြီးမင်း ဦးဒီဖိုးအနေနဲ့
စာပါအကြောင်းအရာတစ်ခုလုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖြစ်
စေ ငြင်းဆိုခဲ့ပါလျှင် ဆန်နီဖိုးလေးခုမျှ သေပွဲဝင်ရပါလိမ့်မယ် ...၊ ကျွန်

တော်တို့ တစ်စုမှာ လည်း ပြန်ပေးသာလုပ်ရပါတယ်။ ပါဏာတိပါတကံ လုံခြုံလိုပါသောကြောင့် ငွေနှစ်သိန်းဖြင့် ရွေးယူရန်ကိုလည်း မေတ္တာရပ် ခံအပ်ပါတယ်။ ဒီစာကို အကြောင်းပြန်လိုပါက စတော့ဂိတ် ကုန်းတံ တားကြီးအောက် အလယ်ဘက်၊ ပထမတိုင်ပေါ်ရှိ ကလိုဏ်တွင် ပြန်စာ ကို လာ၍ ထည့်ထားနိုင်ပါတယ် ...

ပြန်ပေးအဖွဲ့

(ပုဒိအာနှင့် ပြည့်စုံစေသော် ...)

ကျုပ်ဟာ အဲဒီစာကိုရေးပြီး ဖိုးထောင်ရဲ့ လက်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဖိုးထောင်က အဲဒီစာကို ခေါက်ထည့်ပြီး ဒီဖိုးကုမ္ပဏီကို သွားပါတယ်။ ဒီ ဖိုးကုမ္ပဏီကိုရောက်တဲ့ အခါမှာ ဒီဖိုးကုမ္ပဏီရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေဟာ ဆန်နီ ဖိုးလေး ပြန်ပေးအဆွဲခံရတဲ့ အကြောင်း ကျွန်ကျွန်ညံ့အောင် ပြောဆို နေကြ ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ ဝမ်းသာတဲ့ အကြောင်းပါပါတယ်။ စာရေးတွေရဲ့ အံ့ဆွဲထဲမှာ ဖားတွေ၊ ကြက်တွေ ကောင်လေးက ထည့် လေ့ရှိတဲ့ အတွက် စာရေးမတွေက ကောင်လေး ပြန်ပေးဆွဲ ခံရတဲ့ ကိစ္စ မှာ အခုမှ ဆွဲရသလားဆိုပြီး ပြန်ပေးတွေကို ကျိန်ဆဲနေကြပါတယ်။

စာရေးတွေကလည်း နေ့လယ်နေ့ခင်းအိပ်တဲ့ အခါ တိုက်ပုံအင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ကုလားထိုင် နောက်မှီမှာ ချိတ်ထားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီထဲကို မီးပါတဲ့ စီးကရက်တိုတွေကို ကောင်လေးက လာပြီး ထည့်တတ်လေတော့ အင်္ကျီတွေ ပေါက်ပြဲကုန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ... သူဌေးဦးဒီ ဖိုး ငွေနှစ်သိန်းနဲ့ မရွေးပါစေနဲ့ ...၊ ဒါမှ ဒီကောင်လေး ကိစ္စတုံးမှာ လို့ ဆုတောင်းနေကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဖိုးထောင်ဟာ မယောင်မလည်နဲ့ ဦးဒီဖိုးရဲ့

စားပွဲပေါ်ကို ကျွန်တော်ရေးတဲ့ စာကို တင်ထားလိုက်တယ်။ ဦးဒီဖိုးဟာ စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ပေးတာ အတော့်ကို အတင့်ရဲတာပဲ။ ငွေတောင်းတဲ့ စာကို ငါ့စားပွဲပေါ်အရောက် လာပြီး တင်ထားတယ်။ မဟုတ်မှ လွဲရော ဒီအမှုမှာ အတွင်းလူပါနေပြီ”ဆိုပြီး စာတစ်စောင်ကောက်ရေးတယ်။ စာကတော့ ငွေနှစ်သိန်းနဲ့ မရွေးနိုင်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီဟာ အရှုံးပေါ်နေလို့ ငွေနှစ်သိန်းလည်း မရှိကြောင်း ပြန်တဲ့ စာပါပဲ။ အဲဒီစာကို စာအိတ်ထဲထည့်ပြီးတဲ့ နောက်

“ဖိုးထောင်ရေ စတော့ဂိတ်ကုန်းအောက်၊ အလယ်တိုင်ရဲ့ အထက်မှ ကလိုဏ်ရှိတယ်လို့ ပြန်ပေးက သူ့စာထဲမှာ ရေးထားတယ်။ အဲဒီထဲကို သွားထည့်ကွာ”လို့ ပြောပြီး စာအိတ်ကို ပေးလိုက်တယ်။

ဖိုးထောင်က အဲဒီနေရာကို သွားမထည့်ဘဲ အဲဒီစာကို ကျုပ်တို့ ရှိတဲ့ ဆီကို ယူလာတယ်။ ကျုပ် လည်း အဲဒီစာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး

“အမျိုးယုတ် ဒီဖိုးကြီး၊ သူကလေးကိုတောင် မရွေးဘူး၊ မရွေးတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ့ဒူးတွေ လည်း ပြဲကုန်ပြီကွ၊ ဒီမသာလေးက ငါ့ကို လေးဘက်ထောက်ခိုင်းပြီး “ဂိုင်းဖောက်ကွ”ဆိုပြီး ကျောပေါ်ကို ခုန်တက်တယ်ကွ၊ ငါကလှုပ်နေရတယ်၊ မလှုပ်ရင် အပေါ်ကနေ တုတ်နဲ့ ရိုက်သေးတယ် ကွ၊ ငါ့ကျောမှာ လည်း အရှိုးတွေချည်းနေမှာ ပါကွ၊ ဒီထက်ဆိုးတာက မီးစနဲ့ ထိုးမှာ စိုးလို့ မီးဖိုက မီးကြွင်းမီးကျန်တွေကို ရေနဲ့ ငြိမ်းပစ်လိုက်ရတယ်၊ ဒီသရဲလေးကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပို့ရအောင်ကွာ၊ ဦးဒီဖိုးက နှစ်သိန်းမပေးနိုင်ဘူးဆိုလည်း “တစ်သိန်း”ဆိုတဲ့ စာရေးပြီး သူ့ဆီအရောက်ပို့လိုက်ကွာ၊ တကယ်လို့ သူက တစ်သိန်းမပေးနိုင်ဘူး ဆိုလည်း အဲဒီစာကို ငါ့ဆီယူမလာနဲ့ တော့၊ မင်းဟာမင်း ငါးသောင်းလို့ ပြင်ရေးပြီး ပို့လိုက်တော့”လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဖိုးထောင်က

“နေပါဦး ဟောကောင်ရ၊ ဦးဒီဖိုးကြီးက ငါးသောင်းလည်း မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ့် လုပ်မလဲ”လို့ မေးပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်က

“ငါးသောင်း မပေးနိုင်ရင် နှစ်သောင်းခွဲ”

“မပေးနိုင်ရင်”

“တစ်သောင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာ”

“မပေးနိုင်ရင်”

“ခြောက်ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်ကျပ်”

“မပေးနိုင်ရင်”

“သုံးထောင့်တစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်”

“မပေးနိုင်ရင်”

“တစ်ထောင့်ကိုးရာ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်”

“မပေးနိုင်ရင်”

“ခုနှစ်ရာရှစ်ဆယ့် ခုနှစ်ကျပ်ခွဲ”

“မပေးနိုင်ရင်”

“သုံးရာကိုးဆယ့်သုံးကျပ် ခုနှစ်ဆယ့်ငါးပြား”

“မပေးနိုင်ရင်”

“တစ်ရာကိုးဆယ့်ခြောက်ကျပ်ရှစ်ဆယ့် ခုနှစ်ပြားခွဲ”

“မပေးနိုင်ရင်”

“ရှစ်ဆယ့်ကိုးကျပ် လေးဆယ့်သုံးပြား”

“မပေးနိုင်ရင်”

“လေးဆယ့်ကိုးကျပ် ပြားနှစ်ဆယ်”

“မပေးနိုင်ရင်”

“နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ပြားခြောက်ဆယ်”

“မပေးနိုင်ရင်”

“တစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ် သုံးပြား”

“မပေးနိုင်ရင်”

“ခြောက်ကျပ် ဆယ့်ငါးပြား”

“မပေးနိုင်ရင်”

“သုံးကျပ်နဲ့ ခုနှစ်ပြားခွဲ”

“မပေးနိုင်ရင်”

“တစ်ကျပ်ငါးဆယ့်ငါးပြား”

“မပေးနိုင်ရင်” လို့ ဖိုးထောင်ပြောတဲ့ အခါမှာ

“အဲဒါမပေးနိုင်လို့ ကတော့ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ ဒီမှ င်စာလေးစားဖို့ ကြွေရည်သုတ်သံဇလုံ ဝယ်ရတာကိုက တစ်ကျပ်ကျော်တယ်ကွ၊ အဲဒါမှ မပေးရင်တော့ တို့ ရှုံးပြီ၊ ထမင်းထုပ်ကလည်း ဒီငတိ လေးစားတာ သုံးထုပ်ရှိပြီကွ၊ လက်ဖက်ရည်ကလည်း တိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ ဒီငတိက ဘက်တီးတွေ ဘာတွေလာသေးတယ်”လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်တယ်။ ဖိုးထောင်က ကျုပ်ပြောသလိုပဲ ဦးဒီဖိုးဆီကို စာသွားပို့ခဲ့ပါတယ်။

အပြန်အလှန် ဈေးဆစ်တာပဲ။ ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ နောက်

ဆုံး တစ်ကျပ် ငါးဆယ့် ငါးပြားအထိ ဦးဒီဖိုးက မပေးနိုင်ဘူးလို့ ကတ်
နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်လိုရေးထားသလဲဆို တော့

“လေးစားအပ်သော သူတော်ကောင်း ပြန်ပေးများ ခင်ဗျာ ကျွန်တော့်
ဆီက ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့ ဆန်နီဖိုးဟာ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်သားအ
ရင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးထားတဲ့ ကလေးကို ကျွန်
တော့်ခြံထဲမှာ လာပြီးပစ်ထားပြီး ကျွန်တော်လည်း မွေးထားခဲ့တာပါ။ ဒီ
ကလေးဆိုး လွန်းလို့ ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း အစောကြီးသေသွားပါပြီ။
အခုအခါမှာ ကျွန်တော်က မုဆိုးဖို့ဖြစ်နေ တဲ့ အတွက် မကြာခင်မှာ ပဲ မီး
ပေးမီးယူသဘောနဲ့ ရုပ်ရှင်ဆိုက်ပတ်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကလေးပါလာရင် ကျုပ်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ မိန်းက
လေးဘက်က အတိအလင်း ကြော်ငြာထားတာကြောင့် ဆန်နီဖိုးကို ကျူ
ပ် ပြန်မလိုချင်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လည်း သူ့ကို မသတ်ရက်ရင် မိဘ
မဲ့ကျောင်းကို ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ပို့ပေးလိုက်ပါ

မေတ္တာပို့သလျက်

ဒီဖိုး

ဒီစာရတဲ့ အခါမှာ ကျုပ်နဲ့ ဖိုးထောင်ဟာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဘယ်လို
လုပ်ကြမလဲလို့ တွေးပါ တယ်။ အဲဒီတော့ ဖိုးထောင်က-

“အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး မိဘမဲ့ကျောင်းတွေဘာတွေ သွားပို့မနေပါနဲ့ ကွာ၊ ဒီ
ကောင်လေးကို ဒီတိုင်း ထားပြီး တို့ နှစ်ယောက် လစ်ကြရအောင်”လို့
ပြောပြီး လစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ကောင်လေးကိုတော့

“ကိုဝိုင်းဖောက်ကြီးစီးဖို့ မြင်းသွားရှာလိုက်ဦးမယ်”လို့ ပြောပြီး ထား
ခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်နာရီလောက်ကြာတဲ့ အခါမှာ တွဲပြင်လုပ်သား တစ်ယောက်ဟာ ဒီကောင်လေးကို ခေါ်လာပြီး ဖိုးထောင်ရဲ့ အိမ်ကို လာပို့ပါတယ်။ ကောင်လေးက သူ့ကို ထားခဲ့မှန်းလည်း သိရော တွဲတွေရဲ့ ဟိုးအဆုံးဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်။ တွဲပြင်လုပ်သား ကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တော့ ငိုပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။ သူ့ကိုခေါ်လာတဲ့ ဖိုးထောင်ရဲ့ ပုံပန်းကို လည်း အကျအနပြောပြတယ်။ အဲဒီတော့ တွဲပြင်လုပ်သားကြီးက

“သိပြီ သိပြီ ဒီကောင့်ကို ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ဒီကောင်က လည်ပင်းမှာ ပုဝါပြောက် စည်းထားတယ်၊ အရပ်က တော်တော်ပုတယ်၊ ဆံပင်က ပုခုံးကို ထောက်နေတယ်၊ စတန့်မင်းသား ဂိုက်ဖမ်းနေတဲ့ ကောင်၊ ဟိုနေ့ကတောင် ဒီကောင့်ကို ဟိုတွဲနားမှာ တွေ့သေးတယ်၊ ဒီကောင့်အိမ်က ဗလီနားမှာ ငါလိုက်ပို့မယ်”ဆိုပြီး တွဲပြင်လုပ်သားကြီးက အဲဒီအသုဘလေးကို ဖိုးထောင်ရဲ့ အိမ်ကို လာပို့တာ။ ဖိုးထောင်ကလည်း မလွဲမရှောင်သာ လက်ခံထားလိုက်ရတယ်။

အဲဒီလို လက်ခံထားပြီး နာရီဝက်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ဒီကောင်လေးကြောင့် ဖိုးထောင် အမေ ဒေါ်ဘုတ်လုံးကြီး ထိပ်ပေါက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဖိုးထောင်လည်း သူ့အိမ်မှာ ဆက်မထားရဲ တော့ဘဲ ကျုပ်အိမ်ကို လာပို့တယ်။

ကျုပ်အိမ်ကိုရောက်ပြီး တစ်နာရီ မပြည့်သေးဘူး။ ကျုပ်အမေကြီးရဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ လုံချည်တွေကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်ပြောချင်တာက ဒါပါပဲ၊ ပြန်ပေးမှုနဲ့ ထောင်ကျရင်ကျပါစေ၊ ဒီသရဲလေးကို ဘယ်ကို ပို့ရ မယ်ဆိုတာ ဝိုင်းပြီး အကြံပေးကြပါဦး

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခ

ဖတ်စရာဇာနည် အမှတ်(၂) ၁၁-၁-၂၀၀၅

ဖတ်စရာဇာနည် အမှတ်(၃) ၁၈-၁-၂၀၀၅

*